

Ministeren for offentlige Arbejder (*Jensen-Sønderup*): Jeg ønsker først at sige, at med Hensyn til Erkendelsen af Nødvendigheden af, at der fra Statsmagtens Side gøres noget til Ophjælpning af Ribe Bys økonomiske Forhold, er der ingen Uoverensstemmelse mellem de Udtalelser, som ere faldne fra dette høje Tings og maaske ogsaa det andet Tings Medlemmer og Ministeriet. Jeg tror, at vi ere fuldt enige om, at Forholdene kræve, at der gøres noget for Ribe Bys økonomiske Forhold. Det kan være, at der heller ikke er nogen Uenighed om, at det endnu er tvivlsomt, paa hvilken Maade det skal gøres, naar undtages det ærede 3die Medlem for 3die Kreds (Tolderlund), der gennem sit Arbejde i Kommissionen jo allerede er bleven klar over, at en Kanalisering af Aaen med videre er det bedste. Men ellers har jeg ikke fra noget andet Medlem hørt udtale bestemt den Mening, at det skal være det eneste, der vil kunne hjælpe Ribe By. Der er saaledes ikke Enighed om, paa hvilken Maade man skal ophjælpe Ribe By, og det foreligger ikke, hvorfor jeg heller ikke skal komme særlig dybt ind paa det, men jeg har ønsket at slaa fast, at der ingenlunde er Uenighed om, at vi virkelig bør gøre noget for Ribe. Ministeriet har blot ønsket, at der skulde være den fornødne Tid til, at det nye Ministerium for Handel og Søfart kunde sætte sig ind i Sagen og derefter komme med sit Bidrag til Løsningen af et Spørgsmaal, hvorom der dog — det maa man erkende — har hersket en ikke ringe Tvivl saavel i Kommissionen som ogsaa i øvrigt blandt dem, der have interesseret sig for denne Sag. Det ærede 5te Medlem for 2den Kreds (Villars Lunn) vilde, saa vidt jeg forstod, meget reservere sig mod, at man ved at gaa med til Kammerslusen har slaaet fast, at man senere skulde gaa til en Kanalisering af Aaen. I Overensstemmelse med, hvad ogsaa det ærede 2den Medlem for 7de Kreds (Rottbøll) udtalte, forstaar jeg ikke rigtig, at det ærede 5te Medlem for 2den Kreds saa stærkt fremhævede, at det gælder om at gøre noget for Ribe By, thi det ere det ærede 5te Medlem for 2den Kreds og jeg antagelig enige om, at selve Kammerslusen hjælper ikke Ribe By for mange Kroners Indtægt, hvis der ikke følger andet efter. Man kan altsaa ikke med Rette sige, at en Kammersluse betyder klingende Mønt for Ribe, medmindre man forudsætter som givet, at derefter følger ogsaa Kanalisering af Aaen. Det er derfor, jeg

reserverer mig overfor netop den Motivering, med hvilken Ændringsforslaget i Folketinget baade blev stillet og vedtaget. Det er rigtigt, som det er sagt fra forskellige Sider, at det vil blive 55,000 Kr. dyrere, hvis man senere skal lave Sejlslusen om til Kammersluse, men jeg ser ikke rettere, end at jeg havde Valget imellem, og at Rigsdagen havde Valget imellem enten straks at ofre de 55,000 Kr. mere med Udsigt til, at de maaske var spildte, eller at bygge Kammerslusen og altsaa spare disse 55,000 Kr., hvis den alligevel senere skulde være bygget, men saa ogsaa sætte Staten i den sikre Udgift selvfølgelig at maatte paatage sig Pasning og Vedligeholdelse af Kammerslusen. Der vilde jo ikke være Mening i at forlange, at de interesserede skulde bære den store Udgift til Vedligeholdelse og Pasning af denne store Sluse, der er anlagt, ikke af Hensyn til de interesserede, ikke af Hensyn til Engstrækningerne, men udelukkende af Hensyn til Ribe By. Det maa vi huske paa, at hvis det skulde vise sig, at man fandt andre Veje til Ophjælpning af Ribe By, bliver Staten ved at sidde med Vedligeholdelsen og Pasningen af den kostbare Sluse. Jeg har prøvet at veje de to Forhold imod hinanden: den eventuelle Besparelse af 55,000 Kr. og Besparselsen af Pasningen og Vedligeholdelsesomkostningerne, og jeg er naaet til det Resultat, som jeg tillod mig at gøre Rede for i mit Indledningsforedrag. Flertallet i Folketinget har taget et andet Standpunkt; det bøjer jeg mig for, men jeg vil ikke have noget Ansvar for, hvad det maatte kræve yderligere.

Til de enkelte rent saglige Bemærkninger, som det ærede 3die Medlem for 3die Kreds (Tolderlund) fremsatte, skal jeg sige, at for saa vidt angaar Bestemmelsen i § 2 om Forrentning og Afdrag af det Laan, som Statskassen giver Tilsagn om at yde gennem den omhandlede Lovbestemmelse, er det kun med overordentlig store Betæneligheder, at Finansministeriet, som jeg har maattet forhandle med om denne Sag, i det hele taget er gaaet ind paa at yde et saadant Laan. Vi have jo ellers i de senere Aar meget stærkt fastholdt, at den Maade at hjælpe saadanne Anlæg paa, som vi i tidligere Tider var meget stærkt inde paa, og som Finanslovens Anmærkninger endnu, omend i ringere Grad end tidligere, give tilstrækkelig Oplysning om: at give Laan til lav Rente eller rentefrit i nogle Aar, skulde man forlade. Den Praksis have vi forladt og